

"מאמר דניאל" לפרשת שמות

בס"ד
אין לטלטל
בשבת במקום
שאינו עירוב

אין לקרוא
בזמן התפילה
ובזמן קריאת
התורה

הודעות
לשבוע הקרוב:

יום א' תקופת
טבת 4:30

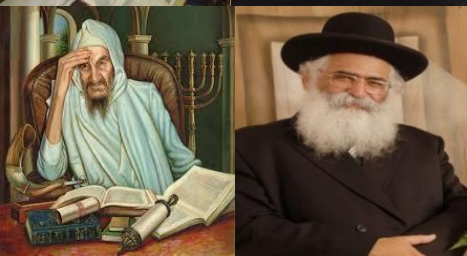
יום רביעי
ערב ראש
חודש
לא אומרים
תחנון במנחה

יום חמישי
ראש חודש
לא אומרים
תחנון

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו תם	צאת השבת	כניסת השבת	איזור
17:58	17:24	16:13	ירושלים
17:54	17:23	16:31	תל אביב
17:53	17:22	16:31	חיפה
17:58	17:25	16:34	באר שבע

**העלון מוקדש
לעילוי נשמת
אהובה בת נג'את
ת.נ.צ.ב.ה**

"וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא" - ומקשה אור החיים הקדוש מדוע חזר פעם נוספת להודיע לנו על מיתת יוסף? והרי כבר נאמר לנו "וימת יוסף" בסוף פרשת ויחי. ומתוך האור החיים הקדוש, שכל זמן שיוסף ואחד מהשבטים היה חי לא היה שעבוד, אך ברגע שאחרון השבטים נפטר (לוי) התחיל השעבוד. ואם כבר הזכרנו את שבת לוי, שבת לוי לא היה בשעבוד ומדוע? מדוע דווקא שבת לוי לא היה בשעבוד תחת פרעה?

1. על דרך הפשט פרעה ביקש מבני ישראל בתחילה שיעבדו בפה רך ואחרי זה כפה עליהם את העבודה (כפי שמבואר במסכת סוטה), אומנם שבת לוי לא שם לב ולא התייחס לבקשתו אלא הם המשיכו לעסוק בתורה והיו פטורים.

2. עוד אפשר לומר על פי הגמרא בסנהדרין (עמוד צח ב') שאין בן דוד בא אלא או בדור שכולו זכאי או בדור שכולו חייב, ואם כן פרעה ידע שאם ישעבד גם את שבת לוי ואף אחד לא יעסוק בתורה יהיו כל בני ישראל בגדר חייבים ויגאלו ונמצא שהוא מזרז את הגאולה.

3. עוד אפשר לפרש, פרעה כבר ידע ממה שקרה עם שרה, שמי שמתעסק עם עובדי ה' והצדיקים מסתבך, ולכן לא העז לגעת בלומדי התורה שישבו בגושן עוד מימי יעקב, שהם שבת לוי שעסקו בתורה.

4. פרעה פחד שאם שבת לוי יהיו עם בני ישראל ביחד הם יחזירו אותם בתשובה ולכן העדיף להרחיקם מהם. עדיף שהם רק יעסקו בתורה ויתחזקו מאשר שכולם יתחזקו מהם וילמדו מהם ואז פחד פרעה שכולם יהיו זכאים ומשיח בן דוד יגיע... העדיף לתת למיעוט ללמוד תורה ושכל השאר ישתעבדו ויעבדו קשה.

6. עוד סיבה שאפשר לתרץ, ידע פרעה שלומדי התורה הם אחד מעמודי העולם כמו שכתוב במסכת אבות שהעולם עומד על שלושה דברים והם: התורה על העבודה ועל גמילות חסדים ולכן פחד לפגוע בעמודי העולם וכך העולם יתמוטט וגם הוא בתוכו.

7. נאמר בספר דברים כ"ה: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", רבי אליעזר הגדול במסכת ברכות (נז,א) "תניא רבי אליעזר הגדול אומר: אלו תפילין שבראש". וכמו כן כאן שבת לוי שהיו עוסקים ועומלים בתורה ומקיימים את התורה, פחד פרעה להתעסק עימם כשם שנאמר "כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"...

8. עוד, כתוב בגמרא שמי שעוסק בתורה בלילה משוך עליו חוט של חסד ביום (גמרא בחגיגה י"ב ב'), ולכן שבת לוי מצאו חן בעיניו של פרעה. כי היו עושים רצון ה' יתברך ומבטלים רצונם מפני רצונו, כך ביטל פרעה את רצונו מפני רצונו ונתן להם להמשיך ללמוד.. 9. עוד סיבה, כידוע שברוך יעקב את פרעה שיעלו מימי היאור לקראתו ולכן כיבד פרעה את יעקב ואם כן אפשר לומר שכל מי שהתנהג בצורה של יעקב אבינו (שבת לוי המשיך בדרכו בתורה הקדושה), אז גם פרעה כיבדו כיון שראה אותם זכר את יעקב אבינו וברכתו שברך אותו. 10. פרעה זכר ששמעון ולוי מסוכנים כאשר הם ביחד כמו שהתחברו יחד על שכם וחמור אביו והרגו את כל עירם על אשר טימא את דינה אחותם, ולכן העדיף להפרידם זה מזה.

עוד דבר מעניין בפרשה, נאמר "ותפתח ותראה והנה נער בוכה ותאמר מילדי העברים זה"- ולכאורה איך ידעה מהבכי שלו שהוא מילדי העברים? אלא אפשר לפרש, גוי שהוא בוכה רואים על הבכי שלו שחרב עליו עולמו וזה בכי בלי תקווה בכי של ייאוש, ואילו יהודי שהוא בוכה הוא בוכה לה' שיושיע אותו זה בכי עם תקווה.

במדרש רבה נאמר 'עשרה שמות נקראו לו למשה, ירד, חבר, יקותיאל, אביגדור, אבי סוכו, אבי זנוח, טוביה, שמעיה, לוי, ומשה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, חייך, מכל השמות שנקרא לך איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה. והשאלה שנשאלת מדוע בחר לו ה' יתברך את השם "משה" שניתן לו על ידי בתיה בת פרעה המצרית, ומדוע לא נקרא באחד משמות הקדוש כפי שראינו במדרש? יסוד גדול לימדה אותנו תורתנו הקדושה, השם משה הוא השם שנבחר למנהיגם של ישראל מכל העשרה שמות שהובאו במדרש, וזאת משום 'מן המים משיתהו', שם זה הזכיר למשה תמיד איפה הוא היה, ומאיפה הצילו אותו. להזכיר לו מהיאור ה' הצילו אותך מקטנותך עוד שהיתה בתיה כבר אז החלה ההשגחה הפרטית לרחף מעל ראשך. ה' יתברך שלח את בתיה ונתן בליבה להצילו ולגדלו, אף שידעה בוודאות כי מילדי העברים הוא. לכן נבחר שם זה למשה רבנו. ואכן משה זכר תמיד את הכרת הטוב שלו לה', וזכה שעליו מעידה התורה "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם על פני האדמה". ומה מדרש זה מלמד אותנו? שתמיד יזכור האדם מאין הוא בא ולאן הוא הולך ולפני מי הוא עתיד ליתן דין וחשבון, ויחנך את עצמו לברוח ממידת הגאווה כשם שבורח מן האש, וידבק תמיד במידת הענוה.

"והיה לזכרון עולם" - העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

אזכרת השבת

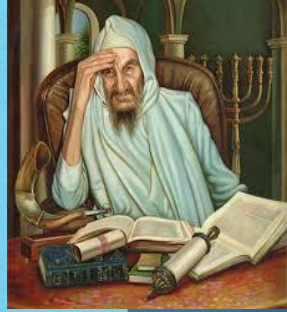
להקדשות צרו קשר במס' המופיע בעמוד האחרון

צ'יצ'אן בן ביסקה	ישראל בן נרה	חי בן ירדנה	נוריה בת נעימה
חזלה בת חביבה	אלרואי בן אורטל	גרשון בן רחמה	אורלי בת סעידה
אלגריה בת אסטריה	יעקב בן סעידה	שמעון בן עיישה	שושנה בת זוהרה
יהודה בר חביבה	נתנאל בן אורלי	יצחק בן רחל	שרה בת נוריה
שושנה גולי בת חביבה	יוסף בן זוהרה	יהודה בן אסתר	רחל בת מרים
עליזה בת שמחה			עדן בת כוכבה
אוריה בן דגנית			אסתר בת לאה

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

סידנא בבא סאלי פירש את דברי חז"ל "תפילת שיכור תועבה" – אל תקרא "תועבה" אלא "טועה בה", שאסרו להתפלל על אדם ששתה (ולא יכול לעמוד ולדבר בפני מלך) ועל כן תפילת שיכור תועבה כדברי חז"ל, כי הוא טועה בה – טועה בתפילתו.

לאחר שעלה רבינו לשכון בארץ הקודש לצמיתות, בשנת תשכ"ד נסע הבבא סאלי לטבריה והתארח בבית חזנו הרה"ג מסעוד מלול זצ"ל. כשראה הבבא סאלי את המניין שבו מתפלל רבי מסעוד, התרשום מאוד ממראה עיניו, חבורת קדושים יראים ושלמים, הרואים את ה' לנגד עיניהם, מתפללים בדביקות עצומה, ללא שום פניה אישית, כולם עטורי זקן, מתנהגים בדרך ארץ ובצניעות, נכספו נפשו של הבבא סאלי לגור בקרבתם של יהודים חשובים אלה, כדי שיוכל להתפלל עמם בכל יום, אך דבר אחד מנע ממנו מלגור לידם, והוא: חילולי השבת, שראה בכביש שליד בית הכנסת שנוסעים בשבת. זה מה שמנע מבבא סאלי לגור לידם ולהתפלל עימם, כל כך כאב לו על חילולי השבת שבסביבה. אך למרות המרחק הגדול שהיה בין מקום מגוריו לבין טבריה, אהבתם של יהודים אלה היתה חקוקה בלבו של רבינו, ובכל הזדמנות שהיה מגיע לטבריה, היה מעדיף להתפלל עם המניין הזה. ולעיתים היה הבבא סאלי נוסע במיוחד לטבריה כדי להתפלל עם אנשים יראים ושלמים אלה וחוזר לביתו..

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב צוק"ל

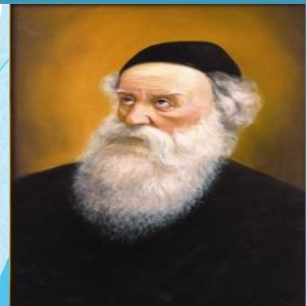
יוסף החזן לא היה תוכו כבור, כלפי חוץ היה נראה צדיק, היה לו קול נעים זמירות והיה אוהב לעלות שליח ציבור ולסלסל בקולו, האנשים לא כל כך אהבו את תפילתו וידעו כי הוא בעל עבירה ובעל גאוה. לא ידעו כיצד לגרום לו להפסיק לעלות שליח ציבור.. זה המשיך כך, עד שהגיע רבינו הקדוש רבי נחמן לשכון כבוד בעיר ברסלב. באו רבים מבני העיר לקבל את פניו, וביניהם הגיע גם יוסף החזן וסייע לרבינו בדירתו החדשה, כי רצה להחניף לרבינו משום שתושבי העיר לא אהבו אותו כלל, משום שחשדו בו שהוא בעל עבירה. ברוח קודשו של רבינו ידע את האיש ואת מעשהו ולא קרבו אליו. והינה בליל שבת הראשון של רבינו בברסלב, כאשר באו אנשי העיר אל שולחנו של רבינו, היה ביניהם גם יוסף החזן ורצה לזמר את השיר "מנוחה ושמחה". ולפני שהתחיל פתח רבינו באמירת דברי תורה ואמר את העניין המנגן הרשע שאסור לשמוע ניגונים מפיו, כי מזיק הדבר לעבודת ה' כנדפס בליקוטי מוהרן חלק א' ס' ג, ותכף סתם החזן את פיו ולא זימר כי הבין את הרמז. ואחר כך במוצאי שבת בסעודת מלווה מלכה, התחיל לשיר בלא רשות רבינו את השיר המבדיל בין קודש לחול, וכשהגיע למילים "חלפה עונת מנחתי" טעה ואמר "חלפה עונת מטתי" ואמר על זה רבינו "הוא מגלה מה שהוא" מרוב בושה שנתגלה ברבים מי הוא באמת, עקר החזן דירתו מברסלב וליהודים הייתה אורה ושמחה.. (שיח שרפי קודש ב' – קפא).

הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל צוק"ל

בשבעה הקודם סיימו לקרוא את ספר בראשית, שהוא בבחינת "מעשה אבות" משום שבו מסופר על קורות חייהם של אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, וק של השבטים, מה שעשו ופעלו במשך חייהם, וכיצד עבדו את הבורא. לעומת זאת, ספר שמות שכתע מתחילים אנו לקרוא הוא בבחינת "מעשה בני" משום שבו מסופר על מה שאירע לבניהם של האבות – עם ישראל הקדושים – במצרים ובמדבר. פתיחתנו של ספר שמות הוא בפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" (שמות א, א). הטעם שפתחה התורה את ספר שמות ב"ואלה שמות" בתוספת ו' החיבור, ולא "אלה שמות", זהו כדי לחבר את "המעשה בני" שבספר שמות עם "המעשה אבות" שבספר בראשית, ולהשמיענו שלא נפרדה חלילה קדושת האבות מן הבנים בעת ירדתם לגלות מצרים, אלא היתה מחוברת ומקושרת עמם, והיא שעמדה להם להחזיק מעמד ולשרוד בגלות הקשה והנוראה על אף הקושי העצום שהיה כרוך בזה. ומכך עלינו ללמוד לקח גם בנוגע לגלות שבה אנו עומדים, שהחיבור שלנו עם אבות האומה, דרכם וקדושתם, הוא זה שנותן לנו כח לעמוד איתנים וחזקים ולא להישבר על אף תוקף הגלות. לפי פנימיות התורה האות ו' מסמלת את הצינור המשכת החיים העליונים מלמעלה מהבורא הישר למטה אל הנבראים. לכן פתחה התורה את ספר שמות, בו מסופר על ירדת עם ישראל לגלות מצרים, באות ו' של "ואלה" כדי להוחד על המשכת החיים העליונים שהמשיך הבורא יתברך אל תוך נשמותיהם של עם ישראל בעת ירדתם לגלות, וכך גם בנוגע לגלות בה אנו נמצאים, חיבור האדם עם מקור החיים – הקב"ה ותורתו הקדושה, מסוגל להמשיך אל תוך נשמתו חיות וכח, לשרוד גם בעיתים הקשות. (אמרי נעם, שמות, מאמר א').

"בצור ירום"

ביאורים מספר התניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל צוק"ל

על כל טיפה יש יסורים, הנה יוסף הצדיק בגלל עשר טיפות שנפלו ממנו בזמן הניסיון עם אשת פוטיפר בלי כוונה בגלל ההרהור, הורידו לו עשר שנים מחייו, הוא היה צריך לחיות מאה ועשרים שנה, הורידו לו עשר שנים. לא היה די בזה, בגלל שהפגם היה עמוק מאוד, כי הוא היה צדיק, והטיפות היו קדושות מאד, היה ראוי לצאת ממנו שנים עשרה שבטים נולדו לו רק שנים, הוא איבד עשרה, כי אצל הצדיקים כל טיפה מחושבת. דבר שלישי, כדי לתקן היה צורך לקחת עשרה צדיקים הרוגי מלכות כדי להשלים את החסר. כל זה היה אצל יוסף הצדיק! יוצא אם כך שאם בן אדם מתקדש מעצמו, לטובתו הוא מתקדש. בסבל אף אחד לא יתחלק איתך, כמו שגם בברכה אף אחד לא מתחלק איתך, ולכן אדם צריך להבין שלטובתו המלאה עליו להתקדש. אומר כאן הרב, שאם אדם הגיע לדרגה של צדיק גמור, דהיינו שגמר את כל מלאכת הברורין בעולם הזה, ואין לו עוד מה לברר מצד מעשיו, כי כבר הם מבוררין די הצורך, זה נקרא צדיק וטוב לו, עליו נאמר "אימרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו" (ישעיהו ג'). ולכן יעקב אבינו ע"ה שהיה גלגול של אדם הראשון, היה צריך לסבול מאה ושלושים שנה כנגד מאה ושלושים שנה שפרש אדם הראשון מאשתו, וכשיעקב אבינו היה בגיל מאה ושמונה, שהוא גימטריא גיהנם, חשב שבזה הוא השלים את התיקון שלו והוא כבר מזוכך, ולכן ביקש ליטב בשלוה, אמר הקב"ה שהוא עדיין לא השלים את התיקון, אלא יש לו עוד עשרים ושנים שנה לסבול.

להקדשות לעילוי נשמת צרו קשר במס' המופיע בעמ' האחרון

מִן פֶּאָר הַדּוֹר הַרְבֵּי עוֹבְדֵי יוֹסֵף צוֹק"ל

מאמרי חסידות מהרבי
בצעירותו של הצמח צדק, קרא לו פעם רבינו הזקן ואמר לו שברצונו לתת לו להשיג ענייני תורה במתנה. אך הצמח צדק סירב, באומר שברצונו להשיג את ענייני התורה מתוך יגיעה ועמל משלו ולא במתנה. לאחר מכן הצטער על כך שלא קיבל מסבו.

באמרו שכל שהיה ברבינו הזקן מעניק לו עניינים נעלים בתורה, היה יכול להתייגע ולהשיג עניינים נעלים יותר ונשגבים יותר שכן התורה היא ללא גבולות... אך המסקנה אלינו ממעשה זה, היא על גודל מעלת היגיעה והעמל בלימוד התורה, שבשל כך ויותר הצמח צדק על הלימוד עם סבו.

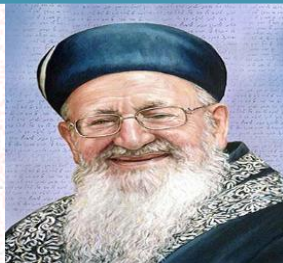
עוד מספרים, שפעם רצו מתנגדים לבחון את האדמור הצמח צדק בלימוד, והקיפוהו בהלכות ופולפולים ולאחר שנכחו לדעת שהוא גאון גדול, עלתה בדעתם סברא לבחון אותו בדיני שולחן ערוך אורח חיים, בחשבם שמכיוון שהוא למדן, הרי כדרכם של הלומדים ייתכן שאינו בקיא באורח חיים שולחן ערוך, ערכו מסיבת קבלת פנים לכבודו ובה העמידו שולחן ועליו פירות ומיני מזונות, באופן שעורר שאלות שונות, בנוגע לסדר הברכות. שלמה ופרוסה, חביב ואינו חביב, פירות משבעת המינים וכו'... וביקשו מהרבי לטעום מכל המינים שעל השולחן, בחשבם שבזוודאי ייכשל בכך, אך הרבי טעם מכל המינים ועמד בבחינה, מלבד הפרוסה והשלמה, שהרבי בירך דווקא על הפרוסה. שאלוהו הבוחנים, הואיל והרבי אכן למדן, וגם באורח חיים הוא בקי, איך ייתכן שבירך על הפרוסה? הרי זה דין מפורש שכאשר יש שלמה ופרוסה צריך לברך על השלמה.. נענה הרבי "הן אמת, שבשעה שיש שלמה ופרוסה צריך לברך על השלמה.. אבל ישנו דין נוסף שאנו סמוכים על שולחנו ודעתו של בעל הבית, ובכן כיוון שאין על השולחן סכין, ניכר שדעת בעל הבית היא שיבצע על הפרוסה דווקא, שהרי אילו רצתה שיבצע על השלמה היה מניח סכין.. ראו את חוכמתו האדירה של הרבי וביקשו סליחה.

שאלה: מי שנטל ידיים, ואחר כך תוך כדי הסעודה החליט שאינו רוצה לאכול עוד לחם. מה עליו לעשות?

תשובה: בהלכות הקדמות ביארנו, שמי שאוכל פחות מ"כביצה" (כחמשים גרם) פת, אינו מברך "על נטילת ידיים". ומי שאוכל פחות מ"כזית" (עשרים ושבע גרם) פת, אינו צריך ליטול ידיו כלל. ועתה מובנת השאלה. מי שנטל את ידיו בברכה, מפני שחשב לאכול הרבה לחם. ואחר כך התחרט, והחליט שלא לאכול אפילו שיעור כביצה פת. האם הוא רשאי לנהוג כן? והרי אם הוא לא יאכל כביצה פת, נמצא שהברכה שבירך "על נטילת ידיים" היתה לבטלה! על מדוכה זו ישב כבר רבינו הריטב"א (בחיידושו לחולין קנז), וכתב, "הנטול ידיו לאכילה ובירך על נטילת ידיים, ואחר כך נמלך (התחרט) ולא אכל, אין בכך כלום, ואין מחייבין אותו לאכול כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה, שהרי בשעה שנטל ידיו, היה חייב לברך, שבאותה שעה היה בדעתו לאכול. וכן דנתי לפני מורי ה' ישמרה ויצילהו והודה לדברי. עד כאן. כלומר, רבותינו תקנו, שכל אדם שבא לאכול פת לחם יותר משיעור כביצה, יטול את ידיו בברכה. ולכן אדם ש"חשב" לאכול פת בשיעור כביצה, חייב ליטול את ידיו, וחייב לברך על הנטילה. ומיד לאחר שסיים את הנטילה, שוב אין עליו חובה לאכול פת, ואם לא יאכל, לא תהיה ברכתו ברכה לבטלה. ומן רבינו הגדול רבי עובדיה יוסף צ"ל בשו"ת יביע אומר חלק ראשון (יורה דעה סימן כא) הביא סימוכין לדברי הריטב"א מהגמרא, והעלה שכן העיקר להלכה, שכל מי שנטל את ידיו, שוב אין הוא מחוייב להמשיך לאכול כביצה פת. ואמנם, בספר שדי חמד כתב שאין הכל מודים לדברי הריטב"א. ולכן, אף על פי שמעיקר הדין יש לנו לפסוק דברי הריטב"א, מכל מקום, כתב מן רבינו צ"ל בספרו הליכות עולם ח"א (עמוד שטז), שאם הדבר אפשרי, ישתדל לאכול כביצה פת מחמת הברכה שבירך.

ולסיכום: מי שנטל את ידיו ובירך על הנטילה, ואחר כך התחרט ואינו רוצה לאכול כביצה פת, אין הוא מחוייב לדחוק את העצמו ולאכלה. ואם הדבר אפשרי, ישתדל לאכול כביצה, לצאת ידי חובת כל הדעות.

הרב הגאון והקדוש הרב מרדכי אליהו צוֹק"ל

"וַיְגַדֵּל הַיֵּלֶד וַתְּבֹאֵהוּ לְבַת פְּרָעָה וַיְהִי לָהּ לְבֵן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וַתֹּאמֶר כִּי מִן הַמִּיִּם מִשִּׁיתְהוּ" (ב, י)

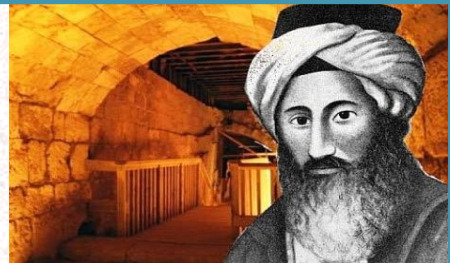
כאשר משה רבנו נולד קרא לו אביו חבר, ואמו קראה לו יקותיאל (ראה ילקוט שמעוני שמות רמז קסו). וכשהניחו אותו ביאור ומצאה אותו בת פרעה, קראה לו משה - "כי מן המים משיתיהו" (ב, י), ויש אומרים שקראה למשה מניוס (עיין באבן עזרא ב פסוק י ששמו היה "מוניוס", ואח"כ הוסיף: "אולי למדה בת פרעה לשוננו או שאלה").

ומני אז נקרא שמו משה כפי שקראה לו בת פרעה.

ולכאורה מדוע צריכים להתחשב בשם שקראה לו בת פרעה, והרי מן הדין ראוי היה לקרוא לו חבר או יקותיאל, כשמות אשר קראו לו אביו ואמו?

אלא שמכאן אנו לומדים על גודל מעלת הכרת הטוב. מכיון שבת פרעה היא זו אשר הצילה את משה מן היאור ואף חרפה את נפשה למענו, על כן נקבע שמו כפי שהיא קראה לו. וחייב כל אדם להכיר טובה לכל מי שהיטיב עמו ואפילו אם מדובר בדבר דומם כמו עצים ואבנים. ובאמת מצינו אצל משה רבנו שנזהר מלהיות כפוי טובה ליאור ולעפר אשר הצילו את חייו, שכן בשעה שהיה בתיבה היו גלי היאור נעצרים לפניו ולא שטפו אותו (עיין מדרש רבה שמות פרשה ט, י). וכן העפר הציל את חייו בשעה שהרג את המצרי ולא היו לו כלים לחפור באדמה בכדי לקבור אותו (עיין שמות רבה פרשה י, ז). ומשום כך, לא הכה משה רבנו את היאור במכות דם וצפרדע, וכן לא הכה את החול במכת כינים, והכל כדי לא להיות כפוי טובה.

פניני תורה מאת הרב הגאון והקדוש החיד"א הקדוש

"וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה"
לפלא היתה התנהגותו של פרעה, הרי משה רבינו הרי נחשב לנכדו של פרעה, (בתיה גידלה את משה בארמון) ודומה היה משה לבן מלוכה, אם כן האם אדם הקרוב למלוכה, שיהרוג אדם הדיוט ופשוט יתחייב בשל כך למיתה בידי המלך? ועוד שאין ראיה ברורה ועדים לדבר, הרי לא היה איש ליד משה רבינו שהרג את המצרי. שנאמר "וירא כי אין איש" אם כן כיצד ברגע ששמע זאת פרעה ביקש תכף ומיד להרוג את משה החביב לבתו בתיה, ומעמדו רם וגדול בחצר המלוכה, ללא בדיקה וחקירה ורק על סמך שמועה כך פועל פרעה? אפשר כי שמע פרעה שהרג משה את המצרי בשם המפורש שנאמר "הלהרגני אתה אומר" באמירה. כששמע זאת פרעה, הבין מיד שרק באמירה פשוטה הרג משה את המצרי ונבהל מאוד, החל לחשוש לחייו עצמו שמא משה יהרוג גם אותו בשם המפורש, ולכן לא ניסה פרעה כלל לחקור את הנושא, מיד החליט להיפטר ממשה רבינו, כי אם יש אפשרות שמשה רבינו יכול להרוג גם אותו בכוח הדיבור הוא פחד ורצה להגן על חייו, ולכן החליט להרוג את משה רבינו תכף ומיד. (פני דוד).

העלון מוקדש להצלחת כלל כוחות הביטחון וחיילי צה"ל היקרים המוסרים נפשם ולהצלחת כלל החטופים שישובו הביתה בריאים ושלמים

הבעל שם טוב הקדוש

זמן קצר לפני פטירתו של הבעל שם טוב, פנה אליו משמשו האישי: "רבי, הנה אתה עומד להיפטר מן העולם, אך מה אעשה לפרנסתי? כיצד אוכל להביא לחם לביתי?" "אל דאגה" הרגיע אותו רבי ישראל, "הרי שימשת אותי במשך שנים רבות. סע בקהילות ישראל וספר להם את סיפורי, וכך תתפרנס בכבוד." הבעל שם טוב נפטר, והמשמש מיהר לעשות כדבריו. הוא רכש סוס ועגלה והחל להסתובב מעיר לעיר כשהוא מספר סיפורים וזכרונות מרבו. אך לאכזבתו הוא הצליח לקבץ סכומים קטנים של כסף שבקושי הספיקו לו למעט מזון עבורו ועבור הסוס שרכש. חלפו להם חודשים והמשמש לא הבין מדוע לא התקיימה הבטחתו של רבו כי הוא יוכל להתפרנס בכבוד מסיפוריו. יום אחד, הוא שמע על אדם עשיר מאוד שמוכן לספר סכום ענק של כסף עבור סיפורים על הבעל שם טוב בשבת הקרובה לבוא. היה זה יום שישי כשהוא הגיע למחוז חפצו. עוברים ושבים אדיבים מיהרו להפנות אותו לביתו של העשיר. "אתה זכית להיות משמשו של הבעל שם טוב? אגא היכנס לביתי והתארח אצלי במשך השבת. בסעודת ליל שבת, אחרי שכולם סיימו לאכול, התכבד משמשו של הבעל שם טוב לספר סיפור מרבו. המשמש נעמד, החל לדבר ופתאום נשכח ממנו זכרונו. מוחו לפתע היה ריק. עשרות שנים של עבודה במחיצת הבעל שם טוב נעלמו ואינם. האורחים החלו להתלחשש שאולי הוא מעולם לא שימש את הבעל שם טוב אלא הוא מתחזה. בעל הבית, לעומת זאת, חיך לעברו ואמר "אל דאגה, אני בטוח ששינת לילה עריבה תיטיב עמך. נשמע את סיפורך מחר." אך המחזה המשונה חזר על עצמו שוב גם בסעודת הבוקר. הפעם המשמש רק ייחל לרגע בו תיגמר השבת, אז הוא יוכל לארוז את חפציו ולהסתלק מהר מהבושה. דבר זה קרה גם בסעודה שלישית, האורח ניסה לדבר ולספר אך שוב לא נזכר בכלום. בצאת השבת נפרד העשיר באכזבה גדולה ובעצב לב משמשו של הבעל שם טוב ובירך אותו לשלום. ואז כאשר המשמש עלה לעגלה והחל לנסוע, פתאום, הוא נזכר בסיפור. הוא מיהר חזרה לבית העשיר לספר לו את הסיפור הבא: "פעם אחת אני והבעל שם טוב הגענו לכפר, ונעצרנו ליד בית של משפחה יהודיה שהתגוררה במקום. כשביקשנו מהם להיכנס אל הבית הם החלו לבכות. "בבקשה מכם ברחו מכאן כל עוד אתם יכולים. איננו רוצים לארח אתכם ולסכן את חייהם". התברר כי אחד הכמרים המפורסמים במדינה, עומד להגיע ולשאת נאום בפני תושבי הכפר. נאום הסתה נגד היהודים באותו הכפר. הבעל שם טוב הרגיע אותם ועלה למעלה לכיוון החלון שהשקיף על כיכר העיר. הוא ראה את הכומר נעמד מולו על הבמה ונאום הסתה נגד היהודים של הכפר. לפתע נתפסו עיניו של הכומר בחלון והוא ראה את הבעל שם טוב הקדוש מול עיניו, הבעל שם טוב סימן לו בידו שיבוא אליו. למרבה הפלא, הכומר עצר את הנאום בפחד גדול ונכנס לחדר לדבר עם הבעל שם טוב. לאחר שעה ארוכה יצא הכומר בוכה בכי גדול וקורע לב ומיהר לברוח מאותו הכפר.. אינני יודע מה עלה בגורלו של הכומר, זה הסיפור.. המארח הודה לו בחום על הסיפור המרגש. "הינה הכסף, זהו התשלום על סיפורך" אמר. המשמש נדהם זה היה סכום עתק. העשיר הסביר לו: "אני הוא אותו הכומר, בעבר הייתי יהודי, הבעל שם טוב אמר לי שאחזור ליהדות ושאלתי אותו כיצד אדע אם תשובתי התקבלה אחרי כל הרע שעשיתי? אמר לי רבך הקדוש, אם יבוא השמש שלי לספר לך את הסיפור הזה תדע שתשובתך התקבלה בשמיים. והינה היום שימחת אותי בסיפור זה כי עכשיו אני יודע שתשובתי התקבלה, ולכן סכום זה מגיע לך" סיים העשיר את דבריו...

אנו מעוניינים לקנות עוד חלק בסדרת הספרים של הבעל שם טוב על מנת לגלות עוד סיפורים חדשים ומעניינים כל המעוניין לקחת חלק בזיכוי הרבים בעלוניים ובהוצאת הסיפורים של הבעל שם טוב, מוזמן ליצור קשר.

"לקרוא לחושך אור טרם הזמן, פוגם ומקלקל. המתן לזמן שבו ישתוו ואל תדחק את השעה, אל תקדים את המאוחר."
(רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

אביבה גאולה ויויאן בת נוריה
ראובן בן חנה
דביר בן גאולה אביבה ויויאן
מיכאל בן זוהרה
ימין בן עליזה
בן ציון בן אידיס יהודית

ולרפואת החיילים וכוחות
הביטחון ופצועי המלחמה
ולכלל חולי עמו ישראל..
"אל נא רפא נא להם"
ה' יתמיד בריאותם וירפא אותם במהרה
אמן..

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי גאולה ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאווה וליז בת אורלי
אלעזר בן כוכבה
אליעד ושילת והבן מלאכי (משפחת משה)
מיכאל רבקה ושילה אלול
רון ובתאל והבת טליה (משפחת כנפו)
דניאל מנחם בן גאולה ויויאן
גיל רוני ואימרי דוד מוליאן
ניר בן גאולה ויויאן, דביר בן גאולה ויויאן

אשתי היקרה: שילת בת רבקה רחל
ולהצלחת בניי היקרים:
רפאל בן שילת מוליאן
לאל ישראל בן שילת מוליאן

העלון מודפס
לזיכוי הרבים ע"י
התאומים
דפוס מיתון קידום מכירות
hateomim@015.net.il | קרית גת, 2, אשלגן

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנצחת את נשמת קרובו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725
"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְבָרְכֶהָ ה' וְיִשְׁמְרֶהָ
יְאֵר ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיַּחַצֵּץ
יִשְׂאֵהוּ פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמֵם לֵב שָׁלוֹם